

Predmet: Slobodan Medić i drugi – Škorpioni
Broj predmeta: K.br. 6-05

Glavni pretres: 23.12.2005.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Odbrana Aleksandra Vukova

Optuženi je došao u jedinicu *Škorpioni* 1.04.1994. nakon što je šest meseci bio pripadnik Srpske dobrovoljačke garde.

Sudsko veće je nastojalo da razjasni i utvrdi da li je optuženi bio zamenik komandantu jedinice Slobodanu Mediću i na koji način je bio u vezi sa događajem koji je predmet optužbe (streljanje 6 bošnjačkih civila).

U vezi sa prvim pitanjem optuženi Vukov navodi: “Ja sam u vreme odlaska jedinice u Cazinsku krajinu, znači novembra 1994. neformalno vršio funkciju zamenika komandanta. Tada sam zvanično bio komandir Izviđačkog voda, međutim, moj vod je poslat na teren bez mene. Meni je ostavljeno zaduženje 12km linije i ja sam radio na poslovima komandanta posle povratka jedinice....”

Dalje, optuženi Vukov navodi da nije bilo formalne odluke o njegovom postavljanju na mesto zamenika komandanta ali da je on, kada komandant nije bio prisutan, povremeno obavljao tu funkciju. Vukov objašnjava da kada komandant nije bio sa jedinicom on je imao zaduženja na osnovu kojih je prozilizala njegova veća odgovornost.

Na pitanje Suda kakve vrste odluka je mogao doneti kao zamenik komandanta, optuženi je odgovorio da je održavao kontakt sa komandantom telefonom a kada nije bio u mogućnosti da telefonom razgovara sam je donosio odluke, bez konsultacije, a o tim odlukama obavestavao je komandanta naknadno, kada stupi u kontakt sa njim.

A što se tiče činjenica vezanih za njegovo učešće u događaju, optuženi je naveo da je sve vreme boravka na trnovskom ratištu bio na liniji fronta sa svojim izviđačkim vodom, koji je brojao više od 20 vojnika. Samo je nekoliko puta išao u komandu, i to se, kako navodi, trudio da ide u noćnim časovima da ne bio izložen pogledu. Za svih 20 dana, koliko je bio na liniji fronta, komandant Medić nijednom nije došao na liniju fronta nego je sa njim imao kontakt putem radio veze.

O prijemu hrane i municije optuženi Vukov je rekao: “Nije bila uobičajena praksa da ja silazim, uglavnom sam slao ljude koji nisu bili trenutno na zaduženjima”. Između komande i linije fronta nalazila se jedna tačka, udaljena od linije 4km, do koje je bezbedno mogao da dođe kamion sa municijom i hranom. Na to mesto je optuženi Vukov sišao na dan kada je izvršeno streljanje, da bi, kako kaže, po prethodnom pozivu komandanta preuzeo paket sa hranom. Na pitanje predsednika Veća da pojasni kako je znao gde treba da siđe on kaže “Podrazumevalo se da siđem na tačku do koje je dolazilo vozilo”. Kada je došao na to odredište, na udaljenosti od 40 metara video je grupu vojnika iz koje se izdvojio Pera Petrašević i prišao mu. Optuženi je video neke vezane ljude a od Petraševića je dobio informaciju da su to neki zarobljenici. Pitao je Petraševića da li je doneo sledovanje a ovaj mu je odgovorio da ne zna ništa o tome, da je došao po drugom zadatku. Takođe je rekao da nije bilo uobičajeno da Petrašević donosi hranu.

Vukov nije siguran da li je kamion bio prisutan kada je on došao a na pitanje predsednice Veća zašto je ostavio dvojicu svojih ljudi neubedljivo je tvrdio da su ostali da sačekaju hranu koja možda kasni.

Komentar:

U odbrani optuženi nije uspeo da odgovori na očigledne nelogičnosti: kako to da on silazi za hranu kada to ranije nije radio; zbog čega ga lično komandant poziva da dođe po hranu kada to nije u njegovoj nadležnosti; zbog čega neproverava da li je poslata hrana na to određeno mesto a da nema tačnu informaciju o dopremanju hrane; zbog čega ostavlja dvojicu vojnika kod Petraševića i sam se vraća na liniju; kako to da se nije detaljnije raspitao o zarobljenicima koje je video da leže vezani pored puta, i koji je to drugi zadatak koji Petrašević treba da obavi.

Suđenje je pratilo osam članova porodica žrtava iz Udruženja žena iz Srebrenice sa sedištem u Tuzli, kao i Sajma Salkić, sestra streljanog Saiba i Smaila Ibrahimović, ćerka streljanog Smajla.

Fond za humanitarno pravo